

Mødet den 11. Juli 1912.

(For lukkede Døre).

Fraværende: N. Joh. Laursen og J. C. Petersen.

1. (J. Nr. 197—1912). Forespørgsel fra Sundhedskommissionen om, **hvornaar de 2 Renovationspladser Nord og Syd for Byen kan ventes nedlagt**, samt Anmodning om, at Byraadets Beslutning om **Anbringelse af lukket Aflob fra Destruktionsanstalten** uopholdelig maa blive iværksat (Se A. Side 108).

Magnus Nielsen meddelte, at Brolægningsudvalget selvfølgelig havde tænkt over det af Hr. Jakob Jensen fremdragne Spørgsmaal om Vejanlægget til Lossepladsen i Mølleengen, og at det havde forhørt hos Entreprenør Iversen, hvad han forlangte for Broen. Taleren havde ment, at en ny Bro vilde koste Byen omved 1600 Kr., og at man kunde give Iversen 800 Kr., men skønt dennes Bro kun var af sekunda Varer og kun vilde kunne indbringe ca. 400 Kr., hvis den skulde brydes op, forlangte han dog 1000 Kr., hvad Taleren ansaa for vel meget. Taleren havde derfor i Dag henvendt sig til Formanden for Aabykonsortiet, Etatsraad Jensen, som han dog ikke havde truffet, om Konsortiet kunde være tilbøjeligt til at tillade, at man foreløbig benyttede Konsortiets Vej.

Stadsingeniøren og Taleren mente, at man kunde staa sig ved at give 100 Kr. aarlig for at faa en saadan Tilladelse, og de ansaa denne Ordning for saa god, som det for Øjeblikket var muligt at skaffe, ogsaa fordi den maaske kunde bidrage til, at Entreprenør Iversen nedstemte sin Fordring. Kunde Forholdet ordnes saaledes, kunde Tilkørselen til den ny Losseplads begynde 1. August. Taleren ønskede derfor at spørge Byraadet, om Udvalget skulde forhandle med Etatsraad Jensen om Tilladelse til mod en Afgift af 100 Kr. aarlig at benytte Aabykonsortiets Vej.

Jakob Jensen skulde indrømme, at det ikke vilde være nogen dyr Ordning, om man paa det af Hr. Magnus Nielsen anførte Vilkaar kunde faa Tilladelse til at benytte Aabykonsortiets Vej, men han vilde dog synes, at denne Ordning vilde være en ret trist Afslutning paa Forhandlingerne med Konsortiet. Endelig troede han ogsaa, at Byen vilde staa sig ved at være selvstændig i denne Sag og gøre Vejen færdig. Han skulde derfor henstille, at man lagde den ene Side af Gaden, beplantede Midtpartiet og lod den anden ligge hen i Græs, og at man, hvis man ikke kom til Rette med Entreprenør Iversen, selv lavede en Bro, som godt kunde lægges interimistisk og senere, naar man saa, om den elektriske Bane blev til noget, permanent. Iøvrigt syntes han, at det var gode Vilkaar, Udvalget havde budt Entreprenør Iversen.

Magnus Nielsen kunde meget vel indse, at Hr. Jakob Jensens Forslag var det bedste, og der var jo heller intet i Vejen for at tage en Ekstraudgift, hvis Bevillingen skulde tages af Boulevardkontoen, hvad Taleren antog. Skulde man den Vej ud, maatte man imidlertid have udarbejdet et Forslag.

Jakob Jensen fremhævede, at det gjaldt om at faa den paagældende Gade i Stand som farbar Vej. Man troede jo endnu paa den elektriske Bane, og saa gjaldt det ogsaa om at fortsætte med Gaden, saa det kunde siges, at den var under Arbejde.

Sagen udsattes.

2. (J. Nr. 34—1912). Andragende fra Arla Rasmussen om at faa Del i Kommunens **Friplads ved Aarhus Husmoderskole.**

Bevilgedes.

3. (J. Nr. 227—1912). Til en ledig **Politibetjentplads** var af Politimesteren indstillet følgende:

Nr. 1. Kontorist S. P. Johansen, Randers.

» 2. Skovfoged Th. C. Christensen, Hjortespring.

» 3. Kusk M. Mortensen, Skanderborg.

» 4. Politiassistent S. L. Sørensen, Skamlingsbanken.

» 5. Frisør A. S. Lind, Aarhus.

» 6. Kommis. Laurids Laursen, Aarhus.

» 7. Sergent J. L. Kristensen, Aarhus.

Formanden forelagde Indstillingen, idet han bemærkede, at den foreslaaede Liste var den samme, som man allerede 3 Gange havde forsynet sig af.

Mousten foreslog at henstille til Politimesteren at opslaa Pladsen ledig. Mulig kunde Politimesteren saa finde Anledning til at faa ansat en kvindelig Betjent, saaledes som han ved Budgetbehandlingen havde hentydet til.

Udsattes. Det vedtoges at udtale, at man ønskede Pladsen opslaaet.

4. (J. Nr. 190—1912). Fra det i Anledning af Sundhedsstyrelsens Skrivelse af 30. Maj d. A. til Justitsministeriet om **Oprettelse af nye Apoteker i Aarhus** nedsatte Udvalg forelaa følgende Erklæring:

»Udvalget, der nedsattes til at bringe i Forslag Beliggenheden for de af Sundhedsstyrelsen paatænkte 3 nye Apoteker i Aarhus, foreslaar Byraadet at indstille følgende 3 Bydele mærket 1. 2. 3. paa vedlagte Kort (Mærket O. P.).

at 1ste Apotek bliver beliggende i Bebyggelsen 1., der paa Kortet er indkranset med rød Farve og omfatter den nordlige Del af Søndergade, Sct. Clemensbro og Torv, nordligste Grænse op mod Store Torv og Karreen mellem Sct. Clemenstorv og Bispetorvet, samt nordre Side af Store Torv fra Royal til Volden.

at 2det Apotek bliver beliggende i Bebyggelsen 2., der paa Kortet er indkranset med brun Farve, og omfatter Gaderne: Vesterport, den vestlige Del af Vestergade, den nordligste Del af Vesteralle mellem Museumsgade og Vesterbro Torv, samt den sydlige Side af Vesterbro Torv.

at 3die Apotek bliver beliggende i Bebyggelsen 3., der paa Kortet er indkranset med lysgrøn Farve og omfatter den østlige Del af Absalonsgade, den sydlige Del af Frederiksbjerg Torv samt alle Hjørnerne paa de til Torvet og Alleen stødende Gader indenfor det indrammede Areal.

Udvalget har ved den foreslaaede Ordning ikke taget saa meget Hensyn til at placere Apotekerne efter Befolkningstætheden i selve Byen, men mere efter at lægge dem paa de mest trafikerede Steder, thi det har ved de bestaaende Apoteker vist sig, at det er Beliggenheden ved Strøget, eller der hvor Færdselen er stærkest, der giver den bedste Omsætning, og da Løveapotekets Omsætning er saa stor, at den uden Skade kan deles mellem to, mener Udvalget, at

den foreslaaede Beliggenhed for Nr. 1 er meget heldigt valgt, thi den stærke Trafik paa dette Strøg, saavel som den Trafik, der kommer til Byen fra Havnen, vil sikkert bringe et nyt Apotek en tilstrækkelig Omsætning der.

Angaaende Apoteket Nr. 2 mener Udvalget, at ogsaa dette kan blive beliggende paa et Knudepunkt, hvor der er megen Færdsel, idet saa to gode Færdselsaarer som Viborg og Silkeborg Landevej fører ind til den foreslaaede Bydel, og Vejen fra den store Landsby Aabyhøj fører igennem Carl Blochsgade lige ind i nævnte Bydel og Trafikken fra Hammelbanen ligesaa.

Ligeledes vil der fra den paatænkte elektriske Bane sikkert blive tilført Kvarteret forøget Trafik, og Statsbanegaardens Flytning, som sikkert ikke kan lade vente længe paa sig, vil alt bidrage til, at et Apotek paa den foreslaaede Plads kommer til at ligge meget heldigt; iøvrigt skal det bemærkes, at det omkringliggende Kvarter vil i de nærmeste Aar blive meget folkerigt.

Til Pladsen for Apotek Nr. 3 skal fremhæves, at den ligger godt for det store Opland Kongsvang, Viby og Holme, samt i umiddelbar Nærhed af 3 store Sygehuse, hertil kommer, at Udviklingen paa Frederiksbjerg vil de kommende Aar foregaa paa den vestlige Del af de til Bebyggelse udlagte Arealer, da Bebyggelse paa den østlige Del nødvendigvis maa stilles i Bero, indtil Banegaardsforholdene bliver endeligt ordnede.

Byraadet vil i den Forbindelse, angaaende Oprettelse af nye Apoteker, ikke undlade at gøre Sundhedsstyrelsen opmærksom paa, at Raa- det fremdeles vil arbejde for Realiseringen af den Tanke, at Kommunen opretter et eget Apo-

tek, hvorfra de kommunale Institutioner forsynes med deres Forbrug af Medicinalvarer.

Den Oplysning, der gives i sidste Stykke, tiltrædes ikke af Herr Mikael Johansen.«

Udvalgets Erklæring tiltraadtes.

5. (J. Nr. 245—1912). Fra 2 Mindretal i Havneudvalget forelaa følgende 2 Indstillinger angaaende **Udleje af Havnepakhuset** med Undtagelse af Kælderen til Korn- og Foderstofkompagniet:

Indstillingen fra Formanden og Carl Laursen var saalydende :

»Paa Foranledning af Korn- & Foderstof-Kompagniet har der i nogen Tid været ført Forhandlinger mellem det og Havneudvalget om dets Overtagelse af hele Havnepakhuset med Undtagelse af Kælderen i Leje for en Aarrække af 25 Aar og Ret til Udstyrelse af Pakhuset med mekanisk Installation og Opstilling af Kornlosningsapparater ved Bolværket.

Efterat Udvalgets principielle Betænkелigheder ved Sagen vare overvundne ved en med de andre stedlige Korn- & Foderstof-Importører ført Forhandling og Kompagniets Paatagelse af en Forpligtelse til efter en nærmere bestemt Takst at udføre Losningen for andre, lod Kompagniet udarbejde Plan til et pneumatisk Anlæg, for hvilket Bekostningen angives at være omtrent 100000 Kr., og har derefter anmodet om snarlig Afslutning af en Overenskomst for at kunne paabegynde Anlægget.

Om en saadan Overenskomst har man ved videre Forhandlinger opnaaet Enighed paa alle væsentlige Punkter undtagen angaaende den aarlige Lejeafgift, som Kompagniet foreslaar ansat til 12000 Kr., men af Havneudvalget formenes at burde ansættes noget højere. Da

der imidlertid indenfor Udvalget med Hensyn hertil gør sig forskellige Opfattelser gældende, tillader man sig herved at forelægge disse til det ærede Byraads Afgørelse.

Ud fra den Betragtning, at den for hele Pakhuset med Undtagelse af Smørkælderens indkomne aarlige Leje i de sidste 5 Aar har udgjort i

1907—08 14699 Kr.

1908—09 14700 »

1909—10 14700 »

1910—11 13913 »

1911—12 11806 »

eller i Gennemsnit 13964 Kr., og at denne Leje med de gældende Takster for 3 Maaneders Lejemaal af det samlede til Leje disponible Areal, heri indfattet et Kælderareal, der ikke skulde overdrages Kompagniet, ikke naar over 14700 Kr., og endelig at Lejeindtægten ved ikke fast Lejemaal, saaledes som Tilfældet har været i de sidste Aar, kan gaa under dette Beløb, har en Del af Udvalget, bestaaende af Borgmesteren og Købmand Laursen, ikke ment at burde ansætte Lejen højere end 15000 Kr. aarlig.

Paa den anden Side mener en anden Del af Udvalget, bestaaende af Forretningsfører Jak. Jensen og Havneformand N. Jensen, at den aarlige Leje ved et saa mangeaarigt Lejemaal bør sættes højere end den nuværende højeste Leje og tør derfor ikke gaa under 16000 Kr. med 1000 Kr. Stigning hvert 5. Aar, saa at den bliver 16000 Kr. i de første 5 Aar, 17000 Kr. i de næste, 18000 Kr. i de følgende, 19000 Kr. i de derefter følgende og 20000 Kr. i de sidste 5 Aar, altsaa ialt for de 25 Aar

75000 Kr. mere, end naar Lejen var 15000 Kr. uden Stigning.

Købmand Baune har som interesseret i Korn- & Foderstof-Kompagniet ikke deltaget i Forhandlingerne om denne Sag.

Korn- & Foderstof-Kompagniet mener ikke at turde driste sig til Installering af det kostbare Anlæg, naar Lejen ansættes til 16000 Kr. med Stigning, og gør gældende, at der ingen Anledning skønnes at være til en Stigning, og hertil slutter den ene Del af Udvalget sig, idet det formenes at være et Gode for Havnen og en Nødvendighed, naar Havnen ikke skal ligge under i Konkurrencen med andre Havne, at gaa over til Anvendelse af mekanisk Losning, hvorved Losningen foregaar billigere, Skibene ekspederes hurtigere og Havnens Kajlængde alt-saa bedre udnyttes.«

Indstillingen fra Jakob Jensen og Niels Jensen var saalydende:

»Naar Havnepakhuset har givet en betydelig mindre Leje i de sidste 2 Aar end de foregaaende, maa Grunden hertil sikkert søges i, at der nu i ca. 3 Aar har været ført Forhandling om foranførte Lejemaal, thi Forholdet er saaledes, at Kornkompagniet kan opsige med kort Varsel de Rum, som det ønsker at komme af med, medens det for Havneudvalget vist vil blive mere end vanskeligt at faa Kornkompagniet til at flytte, om saadant skulde ønskes, for derigennem at faa Forhold frem, der vil lette Udlejningen af det hele Pakhus.

Naar man skal tage Bestemmelse, om Lejens Størrelse er passende, skal man ikke som Ingeniøren regne ud, hvad Summen kan blive i 25 Aar, men derimod søge den aarlige Procent

af Anlægssummen, og regner man med en Anlægssum af 200000 Kr., bliver den aarlige Procent, regnet efter 16000 Kr. med 1000 Kr. Stigning hvert femte Aar, henholdsvis:

8—8 $\frac{1}{2}$ —9—9 $\frac{1}{2}$ og 10 % i de sidste fem Aar.

I denne Beregning er der ikke taget Hensyn til den Værdi, som Grunden, hvorpaa Huset ligger, repræsenterer, og da Pakhuset er 75—25 Alen, bliver der ca. 1875 Kvadrat Alen Grund a 10 $\frac{2}{3}$ ca. Kr. 20000,00, den aarlige Procent bliver herefter ca. 7,8—7,73—8,18—8,64—9,1 %, en anden Betragtning vi ikke vil undlade at fremføre er, at et lignende Pakhus opført i Nutiden vil sikkert koste mindst 40000 Kr. mere, og Havnen vil derfor ikke kunne byde Lejere af nye Pakhuse samme gunstige Vilkaar, vi mener derfor, at der ved Udlejning af dette Pakhus bør tages Hensyn hertil, og Forrentningen vil derefter komme til at se saaledes ud: 6,16—6,54—6,92—7,3 og 7,7 % af Anlægs-Kapitalen; om det kan siges at være for høj en Procent, naar heri er indbefattet Udgiften til Assurance, Skatter og Vedligeholdelse, skal vi ganske henstille. Det er i alt Fald den Leje, som Udvalget oprindelig var enig om at forlange af Kornkompagniet; det skal ogsaa bemærkes, at det foreslaaede Arrangement byder Lejeren flere Fordele, som andre Importører ikke kan faa, se Ingeniørens Bemærkning om Hurtiglosning, og dog vil det medføre, at Bolværket udfor Pakhuset, trods al Kontraktforbehold, i det væsentligste kun vil blive Losseplads for Kornkompagniet.

Et andet Forhold, der ogsaa maa tages med, naar Lejens Størrelse skal bedømmes, er, at Havnen er pligtig under visse Forhold at

overtage Losseapparatet til en Vurdering, der mulig er betydelig over dets egentlige Værdi paa Grund af mere og bedre Konstruktioners Fremkomst, være ganske værdiløs for Havnen.

Sammenlign dette Lejeforhold med f. Eks. Dampmøllens, hvor Selskabet maa regne med en Afviklingstid paa 30 Aar (det er Tidsfristen for Lejemaalet) vil det sikkert staa klart for enhver, hvilket der er det fordelagtigste Lejemaal.

Vi henstiller derfor vort foranstaaende Forslag til det ærede Byraads Vedtagelse.

Formanden forelagde sin og Hr. Laursens Indstilling, idet han bemærkede, at der foruden de to Mindretalsindstillinger forelaa Udkast til Kontrakt, hvorefter hele Udvalget var enig, dog, som det fremgik af Indstillingerne, med Undtagelse af Lejesummen. Det væsentlige for Hr. Carl Laursen og Taleren havde været at faa de moderne Losseapparater, som Havnen utvivlsomt tiltrængte, og som man ellers vanskeligt vilde faa i en uoverskuelig Fremtid, da man, nu man snart fik den ny Havn i Brug, ikke vel kunde koste mere paa den gamle Havn. Det maatte ogsaa erindres, hvad det syntes, de Herrer Jakob Jensen og Niels Jensen ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til, at der til Lejesummen, 15000 Kr., maatte lægges 3700 Kr. i Leje for Kælderen. Disse to Beløb sammenlagt vilde være rigelig til Amortisation og Forrentning af Anlægskapitalen. Mindretallet indstillede derfor, at Byraadet bemyndigede Havneudvalget til at afslutte Lejemaalet paa de i Indstillingen og Kontraktudkastet nævnte Betingelser.

Jakob Jensen forelagde det andet Mindretals Indstilling og oplyste, at den ny nu fore-

liggende Redegørelse fra Havneingeniøren over Pakhusets Rentabilitet ikke tidligere havde været fremme. Det Medlem af Havneudvalget, der som Bestyrelsesmedlem i Kornkompagniet ikke havde deltaget i Forhandlingerne, havde haft Sagen, og nu forelaa altsaa den ny Rentabilitetsberegning. Taleren fremdrog dette, fordi han mente, at saadant ikke burde finde Sted i et Udvalg. Efter den ny Redegørelse fra Havneingeniøren gav Pakhuset altsaa mere i Leje, end man havde regnet med, men det maatte saa ogsaa bemærkes, at Ingeniøren havde regnet Lejesummen af Tilbygningen med, men glemt at regne dennes Anlægssum. I Hr. Niels Jensens og Talerens Beregning var ingen af disse Beløb medregnet. Hvis man overhovedet skulde binde sig for mange Aar, maatte man have noget mere, end man kunde faa ved aarlig Udlejning, saa Mindretallet mente, at det kun indstillede at forlange, hvad der var rimeligt. Iøvrigt saa Taleren helst, at man slet ikke indgik paa noget Lejemaal, idet han ansaa det for bedst, at Havnen selv indlagde de moderne Losseapparater, saaledes at den kunde stille alle Kunder lige. Til Formandens Udtalelse om, at man ikke godt kunde give mere ud til den gamle Havn, bemærkede Taleren, at det var gennem den gamle Havn, man havde faaet Penge til at bygge den ny for, og at der ingen Grund var til saaledes at kaste sig saaledes over denne, at man ikke kunde faa Raad til at vedligeholde den gamle som moderne Havn. Var man enige om, at det vilde være tidssvarende at anskaffe mekaniske Losseapparater og utidssvarende ikke at gøre dette, saa maatte man anskaffe dem. Kornkompagniet mente nu, at saadanne Apparater vilde koste 100000 Kr., men ved den første Forhandling blev der kun

talt om det halve. Et var imidlertid sikkert, at hvis Apparaterne paa Grund af forkert Anlæg kom til at koste 100000 Kr., saa vilde Havnen senere komme til at overtage dem for 50000 Kr., skønt de saa næppe vilde være 10000 Kr. værd. Skulde det indtræffe, vilde det være en slet Forretning at indgaa paa Lejemaalet selv til den af Hr. Niels Jensen og Taleren foreslaaede Afgift. Hr. Niels Jensen og Taleren havde absolut ikke til Hensigt at fortrædige Kornkompagniet, hvilket de ogsaa havde vist ved at gaa med til at anbringe Forhalingsapparater til Fordel for Kompagniet. De ønskede imidlertid ogsaa anbragt saadanne rundt om ved Havnen, hvilket Udvalgets anden Side ikke mente, at man havde Raad til foreløbig; men hvis Havnen selv anskaffede de mekaniske Losseapparater, vilde ikke et enkelt Firma, men alle Kunder faa Fordel af Forhalingsapparatet. Naar man havde Raad til at forlænge Sydhavnsmolen langt ud over, hvad 1. Projekt anviste, maatte man ogsaa have Raad til at anskaffe moderne Losseapparater, saaledes at man kunde stille alle Importører lige. Taleren skulde derfor henstille at afgøre Sagen saaledes, at Byraadet, hvis Stemningen var imod at udleje Pakhuset i fast Leje, bemyndigede Havneudvalget til selv at anskaffe Losseapparaterne. Skulde Stemningen være for at udleje Pakhuset, vilde Taleren anbefale sit og Hr. Niels Jensens Forslag.

Formanden havde i og for sig intet imod, at Havnen selv anskaffede de moderne Losseapparater, men mente, at de Herrer Jakob Jensen og Niels Jensen selv var gaaet bort fra denne Tanke ved at gaa med til Princippet om at udleje Pakhuset. Det lod sig ikke bestride, at de Herrer ikke havde medregnet Lejeindtægten af Kælderen.

Selv om man regnede Sidebygningens Anlægs-kapital med, vilde der alligevel efter Hr. Carl Laursens og Talerens Forslag være rigelig til Forrentning og Amortisation. Da Taleren ikke var teknisk kyndig, kunde han selvfølgelig ikke dømme om, hvorvidt der vilde medgaa 100000 Kr. til Losseapparaternes Anskaffelse eller ej, men da Overslaget vist var fra et specielt kyndigt Firma, kunde han ikke tro, at der skulde være regnet synderligt fejl. For saa vidt stillede Hr. Jakob Jensen jo nu Forslag om at udsætte Sagen, og saa kunde Havneudvalget jo overveje, om man selv skulde anskaffe Losseapparaterne.

Carl Laursen ansaa det for selvfølgeligt, at man skulde have en ordentlig Leje, naar man skulde udleje Pakhuset for saa langt et Aaremaal, men mente ogsaa, at man, naar man fik 15000 Kr., maaske 16000 Kr., hvad der var Udsigt til, plus de 4000 Kr. af Kælderens, fik en udmærket Leje. Den egentlige Forskel bestod altsaa kun i, at de Herrer Jakob Jensen og Niels Jensen ønskede Lejen fastsat efter en stigende Skala, hvilket Kornkompagniet ikke mente at kunne gaa med til, fordi der intet kunde vides om, hvorledes Korn- og Foderstofimporten mulig kunde ændre sig i Aarene. Det var ofte blevet sagt, at Havnen var Byens Livsnerve, og det blev paastaet, at naar de moderne Losseapparater blev indført, vilde Importørerne være mere konkurrencedygtige. Dette synes ogsaa at fremgaa deraf, at man fra Randers, hvor moderne Losseapparat fandtes, kunde levere Korn 6 Øre billigere pr. 100 Ø i Viborg end herfra. Overslaget over Losseapparaterne, der altsaa lød paa 100000 Kr., havde Havneingeniøren vistnok efterregnet. Det gjaldt i hvert Tilfælde om at faa Losseapparaterne, men da Havnen vilde blive fri

for et Rentetab paa 4—5000 Kr. aarlig ved at lade Kornkompagniet bygge dem, skulde Taleren anbefale, at man udlejede Pakhuset paa de af Formanden og ham indstillede Vilkaar.

M i k a e l J o h a n s e n forstod, at det brændende Punkt var, at Kornimportørerne ikke mente sig konkurrencedygtige med andre Byer uden at faa moderne Losseapparater. Det syntes dog Taleren noget farligt for Havnen selv at bygge Losseapparater for 100000 Kr.; man fik i hvert Fald en ny ret stor Renteudgift, og hvis Importen stoppede, stod man med Apparaterne. Da det imidlertid syntes, som om Havneudvalgets to Dele ikke var langt fra hinanden med Hensyn til Lejeafgiftens Størrelse, idet Kornkompagniet efter Hr. Carl Laursens Udtalelse var tilbøjeligt til at give en noget højere Leje, vilde det vist være rigtigst at lade Sagen gaa tilbage til Udvalget til ny Forhandling med Kompagniet.

H a r a l d J e n s e n var glad ved Hr. Jakob Jensens Udtalelse om, at Havnen selv burde bygge de mekaniske Losseapparater, idet der for ham var noget utiltalende ved at udleje Pakhuset i 25 Aar og altsaa binde Fremtiden i saa lang Tid. Taleren kunde ikke se noget farligt i at bygge Losseapparater for 100000 Kr., da man jo var temmelig sikker paa, at Foranstaltningen kunde forrente sig, og da man derved vilde stille alle Importører lige. Det vilde ogsaa blive et underligt Sammensurium, at Byen ejede Pakhuset og nogle af Maskinerne og et privat Firma Resten. Det reelle vilde være, at Havnen selv maatte tage fat, hvis der tiltrængtes en Udvikling, saa Taleren skulde foreslaa, at man straks bemyndigede Havneudvalget til at anskaffe Losseapparaterne, og at man saa drev Pakhuset som sædvanlig.

Niels Jensen bemærkede, at Lejen af Kælderetagen vilde blive mindre end hidtil, da der vilde gaa en Plads bort til Maskiner for Losseapparatet. Naar Hr. Carl Laursen mente, at Kornkompagniet vilde give 16000 Kr. i Leje, syntes det mærkeligt, at Formanden og Hr. Laursen vilde foreslaa at tilbyde Kompagniet Pakhuset for 15000 Kr. Der fandtes mekaniske Losseapparater tre Steder i Jylland, nemlig i Randers, Esbjerg og Aalborg. I Randers kunde Losseapparatet benyttes af alle, i Esbjerg ejedes det af en privat Mand og blev kun benyttet af ham, og i Aalborg ejedes det ogsaa af et privat Firma, men blev udlejet til andre. Her vilde det altsaa blive Kornkompagniet, der skulde losse for dets Konkurrenter, og det kunde let medføre forskellige Kalamiteter, navnlig fordi der ikke kunde skaffes tilstrækkeligt Vognmateriel under Losningen, saaledes at Kornet nødvendigvis maatte lægges paa Lager i nogen Tid. Det var da heller ikke tænkeligt, at alle Importørerne gerne saa, at et enkelt Firma fik Monopol paa hele Losningen. Det bedste vilde derfor være, at Havnen selv anskaffede Losseapparaterne.

Carl Laursen mente, at Hr. Niels Jensen i Udvalget havde antydnet, at han eventuelt kunde gaa med til et Forslag om at sætte Lejeafgiften til 15000 Kr. med en Stigning af 500 Kr., da det netop vilde blive 16000 Kr. gennemsnitlig. De andre Importører havde erklæret, at de intet havde imod, at Kornkompagniet overtog Losningen, saa fra den Side var der intet i Vejen, men maaske vilde det dog være rigtigst at sende Sagen tilbage til Udvalget.

Christensen var klar over, at Anskaffelsen af moderne Losseapparater vilde medføre, at

der blev mindre Arbejde ved Havnen, men var ogsaa klar over, at man maatte anskaffe saadanne Apparater, hvis man vilde have en tidssvarende Havn. Det var ret uheldigt, at der i sin Tid var blevet givet et enkelt Firma Lov til at anlægge mekaniske Losseapparater til Kullosning, for det saas nu, at de øvrige Kulhandlere ikke kunde konkurrere med dette Firma. Det samme vilde sikkert ogsaa blive Tilfældet med Kornhandelen, hvis man gav Kornkompagniet Monopol paa Kornlosningen. Taleren vilde derfor anbefale, at man kom bort fra at udleje Pakhuset for 25 Aar, og at man i Stedet for anmodede Havneudvalget om at stille Forslag om, at Havnen selv anskaffede Losseapparaterne.

Jakob Jensen hævdede overfor Formanden, at han intet havde slaaet fast i Princippet. Der var blevet forhandlet med Kornkompagniet, dette havde ikke slaaet til, og naar der saa kom andet Forslag frem, var Taleren ganske frit stillet. Det var Talerens Overbevisning, at hvis Sagen gik tilbage til Udvalget, vilde Kornkompagniet gerne give det, Hr. Niels Jensen og Taleren indstillede at forlange, saa Taleren kunde med Glæde tage imod Hr. Harald Jensens Forslag, hvorefter Foranstaltningen skulde gennemføres kommunalt. I Pakhusets Kælder fandtes allerede et Maskineri, og Havneudvalget havde under Overvejelse at indsætte et til til Smørkøling, men det rigtigste vilde sikkert være at samle hele Maskinkraften under et Anlæg, som ogsaa kunde trække Losseapparatet. Taleren havde aldeles ikke, som Formanden mente, stillet Forslag om at udsætte Sagen, tvært imod syntes han, at Sagen var moden til Afgørelse, og forhaabentlig fik Havneudvalget ogsaa Paabud om at arbejde i en bestemt Retning. Grunden til, at

Pakhusets Indtægt de sidste Aar var gaaet noget ned, var, at man havde opsagt de Lokaler, der var ubekvemme at komme til for andre. Det undrede Taleren at høre, at der i sidste Udvalgs-møde, som Taleren med Forsæt var blevet fra, var stillet en adskilligt højere Leje i Udsigt, end Formanden og Hr. Carl Laursen foreslog at tilbyde Kompagniet Pakhuset for.

Formanden gik ud fra, at der, hvis Hr. Harald Jensens Forslag vedtoges, maatte komme en endelig Indstilling fra Havneudvalget om Installationen af Losseapparaterne, og dette var jo egentlig det samme som at udsætte Sagen. Det var rigtigt, at der ved Mellemlforhandlingen var stillet en noget højere Leje i Udsigt, men det var da ogsaa givet, at det Mindretal, hvortil Taleren hørte, ikke var bundet overfor Kompagniet ved dets Indstilling, men at det ved denne kun ønskede Bemyndigelse til at gaa saa lavt som nævnt i Indstillingen. Hr. Jakob Jensen var selvfølgelig heller ikke bundet ved noget, men det maatte dog antages, at havde Kornkompagniet i sin Tid slaaet til, saa havde Hr. Jakob Jensen dog gaaet med til at udleje Pakhuset til Kompagniet.

Niels Jensen gjorde overfor Hr. Carl Laursen gældende, at han hele Tiden havde holdt paa, at Lejen skulde fastsættes efter stigende Skala, og at han ikke havde sagt, at han mulig kunde gaa ind paa Forslaget om en fast Afgift af 16000 Kr.

Clemensen ansaa det for rigtigst, at Havnen selv anskaffede de moderne Losseapparater, da det næppe vilde være heldigt at leje Pakhuset ud for 25 Aar. Han saa derfor helst, at Havneudvalget overvejede selv at anskaffe Apparaterne.

M i k a e l J o h a n s e n maatte antage, at man ved at vedtage selv at anlægge Losseapparaterne derved slog fast, at ingen andre kunde faa Lov til at opføre lignende Apparater. Mulig havde Importørerne ikke noget derimod, men man maatte have Tid til at overveje Tanken, og Taleren skulde derfor paa et tilstrækkeligt Antal Medlemmers Vegne forlange Sagen udsat til næste Møde.

J a k o b J e n s e n henstillede til Hr. Harald Jensen at ændre sit Forslag derhen, at man opfordrede Havneudvalget til at komme med Forslag om selv at anlægge Losseapparaterne. Endvidere bad Taleren Hr. Mikael Johansen nævne Navnene paa de 5 Medlemmer, paa hvis Vegne han forlangte Sagen udsat.

M i k a e l J o h a n s e n nævnte Navnene paa 5 Medlemmer.

C a r l L a u r s e n oplyste, at Hr. Baune havde udtalt, at han ikke havde konfereret med Kornkompagniets Bestyrelse om Lejeafgiften, men kun sagt, at han vilde gøre sit til, at denne kunde give de 16000 Kr. Naar Pakhuset var fuldt udlejet, gav det kun 13—14000 Kr. i Indtægt.

H a r a l d J e n s e n fandt det ret ligegyldigt, enten man kunde faa 15, 16- eller 17000 Kr. i Lejeindtægt, idet man stod overfor et andet Princip, nemlig om man delvis skulde give Magten fra sig i Havnen til et privat Selskab, hvorom man intet vidste, hvad det kunde finde paa i de 25 Aar for at fortrædige Byen. Gik Byraadet nu med til at udleje Pakhuset i 25 Aar, kunde Borgerne siden bebrejde Byraadet det meget stærkt. Derfor maatte man ordne Havneforholdene saaledes, at Havnen vedblivende kunde være Byens Nerve. Maaske kunde man endog være berettiget til at bebrejde Havneudvalget, at det ikke for

længe siden havde gjort Skridt til at anskaffe møderne Losseapparater. Taleren havde i og for sig intet imod at ændre sit Forslag i den af Hr. Jakob Jensen antydede Retning, idet han var klar over, at Udvalget maatte komme med Forslag om, hvorledes det hele skulde ordnes, men for at afskære al Tanke om at udleje Pakhuset vilde han dog gerne have sit oprindelige Forslag opretholdt, og han vilde derfor gerne i dette Møde have at se, om der skulde være Stemning for Udleje, hvad Hr. Mikael Johansen vel ikke kunde have noget imod, naar Sagen iøvrigt blev udsat.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at det vilde have nogen Betydning for hans Standpunkt, om private ogsaa kunde faa Lov til at opstille mekaniske Losseapparater, hvis der var Plads dertil, og han vilde derfor spørge Hr. Harald Jensen, om en Vedtagelse af dennes Forslag betød, at Havnen skulde have Monopol paa Anlæg af Losseapparater.

H a r a l d J e n s e n havde egentlig tænkt sig, at det maatte blive Havneudvalgets Sag at overveje, om private skulde have Lov til anlægge mekaniske Losseapparater, men efter Talerens Mening kunde der intet være til Hinder derfor. Et andet var, at private selvfølgelig ikke burde have Lov til at bygge og drive Pakhuse som Forretning.

M i k a e l J o h a n s e n skulde efter Hr. Harald Jensens sidste Udtalelse intet have imod, at man i Dag ved en Afstemning saa, hvorledes Stemningen var; nogen endelig Vedtagelse kunde jo ikke finde Sted.

C a r l L a u r s e n havde forstaaet Sagen saaledes, at man, hvis Hr. Harald Jensens Forslag blev vedtaget, dermed vilde være afskaaret fra at udleje Pakhuset.

M i k a e l J o h a n s e n vilde, hvis dette skulde være Tilfældet, saa fastholde sit Forlangende om Sagens Udsættelse.

H a r a l d J e n s e n syntes ikke, der var Grund til at udsætte Sagen for at forhandle videre med Kornkompagniet, naar man i Forvejen vidste, at der ikke vilde komme noget ud af Forhandlingen.

M i k a e l J o h a n s e n fastholdt sit Forlangende om at faa Sagen udsat. Hvorvidt Havneudvalget vilde fortsætte Forhandlingerne med Kornkompagniet, maatte blive dets egen Sag.

Sagen udsattes i Henhold til Forretningsordenens § 8.

6. (J. Nr. 240—1912). Indstilling fra Brolægningsudvalget om, at **Ingeniørassistent Galthen fremtidig benævnes Afdelingsingeniør**, og at der tillægges ham et Gratiale paa 300 Kr. for Ekstraarbejde under Stadsingeniørens Sygdom.

M a g n u s N i e l s e n meddelte, at Stadsingeniøren efter Udvalgets Anmodning havde indhentet Oplysninger fra andre Byer om, hvilken Benævnelse der almindelig blev anvendt for Stillinger som Galthens. Det fremgik af disse Oplysninger, at det kommunale Ingeniørvæsen i de større Byer var delt i forskellige Grene, og at Lederne af disse som Regel havde Titel af Afdelingsingeniør. Denne Titel anbefalede Stadsingeniøren som meget passende for den Stilling, Galthen i Virkeligheden indtog, og Udvalget kunde ganske slutte sig hertil. Endvidere indstillede Udvalget, at man ydede Galthen et Gratiale paa 300 Kr. for hans store og veludførte Arbejde under Stadsingeniørens Sygdom. Da den største Del af dette Arbejde faldt ind under Anlægget af de afskærende Ledninger, skulde Udvalget endelig foreslaa, at Beløbet blev afholdt af den dertil givne Bevilling.

Simonsen kunde anbefale, at der blev tilstaaet Galthen det foreslaaede Gratiale, idet han fandt det rimeligt, at der blev ydet Vederlag for veludført Ekstraarbejde. Dog maatte Taleren anse det for en Forudsætning, at der kun var Tale om et Gratiale, og at der ikke foreløbig blev stillet Krav om nogen Lønforhøjelse. Derimod var Taleren ikke tilfreds med, at der skulde indføres en ny Titel, og navnlig da ikke, at denne blev »Afdelingsingeniør«. Dels kunde det befrygtes, at der snart vilde komme lignende Anmodninger fra Vandværksbestyreren og Vejassistenten, som jo i Virkeligheden ogsaa stod i Spidsen for Afdelinger under Ingeniørvæsenet, og dels vilde man ved Indførelsen af denne Titel i nogen Grad forandre Stadsingeniørens Stilling, hvilket derimod ikke vilde ske, hvis man nøjedes med at benævne Galthen Underingeniør. Denne sidste Titel kunde Taleren derfor anbefale, hvis der overhovedet skulde ske nogen Forandring.

Magnus Nielsen oplyste, at Udvalget ogsaa havde tænkt paa Titelen Underingeniør, men dog var blevet staaende ved, at Titelen Afdelingsingeniør vilde være den mest passende, navnlig fordi den var anerkendt i Ingeniørverdenen og blev almindelig brugt i Landets større Byer. At denne Titel skulde have mere vidtgaaende Følger, kunde Taleren ikke se, idet Stadsingeniørens Ansvar vedblivende vilde være det samme, og idet hverken Vandværksbestyreren eller Vejassistenten, som ikke var Polyteknikere, kunde tænkes at forlange denne Titel. Endelig kunde det ogsaa anføres, at Galthen satte Pris paa at faa Titel af Afdelingsingeniør.

Jakob Jensen syntes snarere, der maatte holdes igen overfor Gratialet end overfor Titelen,

som jo intet kostede, og som Taleren godt kunde forstaa, at Galthen satte Pris paa, da den vilde betyde en Behagelighed for ham ved hans Færden mellem hans Kollegaer. Talereren kunde derfor anbefale, at man tillagde Galthen den foreslaaede Titel af Afdelingsingeniør og tillige, at man for det store Ekstraarbejde tilstod ham det foreslaaede Gratiale af 300 Kr. Lønforhøjelse kunde man tale om, naar Lønregulativet engang skulde reguleres; men Taleren vilde dog allerede nu sige, at han ikke gik med til at forhøje de højestlønnede Funktionærers Løn med større Beløb og de lavestlønnede med kun 25 Kr

J a c o b s e n tillagde ikke Titelen nogen større Betydning og troede ikke, det kunde volde Gene i nogen Henseende, om man kaldte Galthen for Afdelingsingeniør. At give Galthen Titel af Underingeniør vilde i andres Øjne blive betragtet næsten som et Tilbageskridt. Taleren kunde derfor anbefale Indstillingen i dens Helhed.

S i m o n s e n troede, Hr. Jakob Jensen havde misforstaaet ham noget, idet han absolut ikke havde anbefalet nogen Lønforbøjelse til Galthen, men tværtimod mente, at en Titel som Afdelingsingeniør altid vilde komme til at koste noget, om ikke i første saa i anden Række.

C h r i s t e n s e n var bange for, at man, hvis man indførte Titelen Afdelingsingeniør, snart vilde faa 3—4 Afdelingsingeniører. Skønt Taleren ikke kunde indse, at der kunde ligge nogen som helst Forklejnelse i Titelen Underingeniør, skulde han dog ikke have noget imod, at man gav Galthen Titel af Afdelingsingeniør, hvis man mente, at Underingeniør ikke kunde bruges, og ej heller skulde han modsætte sig, at man tillagde Galthen

det foreslaaede Gratiale, naar man mente, at han har gjort sig fortjent dertil.

J a c o b s e n oplyste, at Udvalget var fuldstændig enig om Indstillingen.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 216—1912). Indstilling fra Budgetudvalget om Bevilling af **Pension til fhv. Overpolitibetjent H. P. Hansen.**

F o r m a n d e n meddelte, at Hansen var blevet afskediget af Politimesteren paa Grund af Sygdom som Følge af det Overfald, han var Genstand for for nogle Aar siden. Det drejede sig derfor nu om Pensionens Størrelse, der skulde fortsættes efter Reglementets § 5, og Spørgsmaalet var da, om der skulde finde Forhøjelse Sted og i saa Fald hvormeget. Da man for ikke længe siden ved Fastsættelsen af fhv. Betjent Holms Pension havde taget et ret skarpt Standpunkt, og da Forskellen mellem den Pension, der skulde tillægges Hansen, og den højeste tilladte kun var godt 300 Kr., skulde Budgetudvalget, da det ansaa det for givet, at der burde finde nogen Forhøjelse Sted, indstille, at Hansen fik højeste Pension, 1395 Kr. 56 Øre.

M o u s t e n mente, at Sagen ogsaa maatte dreje sig om, hvorvidt Hansen overhovedet skulde pensioneres, da Politimesteren vel ikke kunde bestemme det. Taleren havde ikke været til Stede i Budgetudvalget, da dette behandlede Sagen, ellers vilde han have foreslaaet, at man anmodede Politimesteren om at give Hansen et Aars Permission, for om han mulig kunde komme sig. Det var vist navnlig det sidste Par Aar, at Hansen var blevet syg, og det syntes dog vel meget at give ham fuld Pension, naar de 3 Lægeerklæringer kun gik ud paa, at han var nervøs.

Formanden bemærkede, at Afskedigelsen havde fundet Sted, og at han ikke vel kunde tænke sig, at Politimesteren skulde gaa ind paa at tage den tilbage igen. Naar Hansen saaledes var afskediget, havde han Ret til Pension, saa yderlig Forhandling med Politimesteren vilde næppe nytte. Det forekom da ogsaa Taleren, at Lægeerklæringerne var ganske afgørende, idet en Nervøsitet, som den Hansen led af, var fuld god Grund til Afskedigelse. Den ene Læge pegede desuden paa, at Nervøsiteten havde udviklet sig i Tilslutning til Overfaldet, og dette var et saa godt Bevis, som der overhovedet kunde føres, for Aarsagsforbindelsen.

Mousten henviste til en Bemærkning i den paagældende Lægeerklæring om, at der ikke kunde paavises nogen fysisk Forbindelse mellem Overfaldet og Nervøsiteten. Desuden var Hansen ikke blevet afskediget, fordi Politimesteren mente, at han skulde afskediges, men efter egen Ansøgning. Taleren vilde gerne være med til at forhandle med Politimesteren om Sagen.

Mikael Johansen vilde finde Hr. Moustens Forslag meget godt, hvis det var Byraadet, der stod for Afskedigelsen, men da dette ikke var Tilfældet, og da Hansen faktisk var afskediget, kunde Taleren, som heller ikke havde været til Stede i Budgetudvalget, da Sagen blev behandlet, tiltræde Forslaget om at fastsætte Pensionen som foreslaaet.

Jakob Jensen tvivlede ikke om, at Hansen var syg, men mente, at der dog var en Mulighed for, at han kunde komme sig, hvis han fik et Aars Permission. Han ønskede at vide, om der ikke forelaa andre Grunde for Afskedigelsen end Lægeattesterne.

Formanden troede ikke, der var anden Grund til Afskedigelsen end Sygdommen, som Hansen havde lidt af i 8 Aar.

Niels Jensen spurgte, om Politibetjentene ikke var ulykkesforsikrede.

Formanden troede ikke, at Betjentene var ulykkesforsikrede den Gang, da Overfaldet fandt Sted.

Harald Jensen fandt det naturligt, at Hansen fik den foreslaaede Pension, hvis Sygdommen var en Følge af Overfaldet. Paa den anden Side vilde det være uheldigt, om Hansen i Løbet af et Aars Tid eller to skulde tage sig en anden Plads. Maaske kunde man derfor nu fastsætte Pensionen til de foreslaaede 1395 Kr., men nedsætte den til 1046 Kr., hvis Hansen skulde tage anden Beskæftigelse. Mulig kunde der ogsaa findes en Plads, som Hansen kunde bestride.

Formanden kunde meget vel tænke sig, at Hansen kunde komme sig, naar han blev fritaget for det nerveopslidende Arbejde, og det vilde jo kun være glædeligt. Givet var det at Hansen havde Ret til at faa en Pension paa 1046 Kr.

Simonsen havde i Budgetudvalget ment, at Afskedigelsen var blevet Hansen paatvunget af Politimesteren, og var først nu blevet opmærksom paa, at det var Hansen selv, der har søgt sin Afsked. Naar man derfor som Taleren var gaaet ud fra, at Hansen var blevet afskediget som tilskadekommen i Tjenesten, var man i god Overensstemmelse med gammel Praksis ved at bevilge højeste Pension. Iøvrigt handlede Politimesteren ikke altid konsekvent, for da Politiaassistenten var nervesyg, satte Politimesteren sig i Forbindelse med Byraadet, som bevilgede Penge til et Nerveophold for Assistenten. Det var sikkert meget tvivlsomt,

om der var noget at gøre med Hensyn til at faa Afskedigelsen annulleret, og der kunde kun ved Forhandling med Hansen blive Tale om at anvende ham i anden Tjeneste.

Formanden vilde finde al Forhandling om at anvende Hansen i anden Tjeneste meget pinlig.

Jakob Jensen henstillede kun at bevilge den Pension, man var pligtig til. Skulde Hansen komme i Trang, kunde man senere give ham et Tilskud. Det vilde sikkert være heldigt at se Tiden an i dette Tilfælde.

Mousten vilde gerne have Oplysning om Hansens Sygedage i de tidligere Aar og mente, at Bestemmelsen om Afskedigelsesretten vel kunde ændres, saaledes at det blev Politimesteren i Forbindelse med Byraadet, der kom til at bevilge Afsked.

Formanden oplyste, at Bestemmelsen om Afskedigelsesretten kun kunde forandres ved Lov.

Dagmar Petersen pegede paa, at Hansen havde været en af de ivrigste Ansøgere til Pladsen som Forvalter ved »De gamles Hjem«, men at han kun vilde indstilles som Nr. 1. Hansen havde den Gang, altsaa for ikke længe siden, svaret, at han udmærket godt kunde paatage sig den Plads. Da han imidlertid hørte, at han ikke var Nr. 1, trak han sin Ansøgning tilbage og angav som Grund derfor, at hans Nervøsitet var ved at tage Overhaand.

Sagen udsattes,

8. (J. Nr. 232—1912). Andragende fra **Stadsingeniøren om Rejsetilladelse** i indtil 2 Uger.

Bevilgedes.

9. (J. Nr. 157—1912). Ansøgning fra Musiker Johs. Lohmann om dansk **Indfødsret**.

Anbefaledes.

10. Skrivelse fra Ligningskommissionen om, at nedestaaende Skatteydere har indgivet **urigtig Selvangivelse af Skatteindtægt**, samt Indstilling om, at Sagerne afgøres i Mindelighed, mod at vedkommende til Kommunekassen erlægger en Bøde af den anførte Størrelse:

- a. (J. Nr. 8⁶—1912). Maskinarbejder T. C. Nielsen. Bøde 25 Kr.
- b. (J. Nr. 8⁷—1912). Købmand S. Nielsen. Bøde 600 Kr.
- c. (J. Nr. 8⁸—1912). Postbud R. Laursen. Bøde 50 Kr. samt Forhøjelse af Skatteindtægten for 1912—13 med 200 Kr.
- d. (J. Nr. 8⁹—1912). Konduktør P. J. Arnvig. Bøde 1500 Kr.
- e. (J. Nr. 8¹⁰—1912). Arbejdsmand C. J. Christensen. Bøde 50 Kr.
- f. (J. Nr. 8¹¹—1912). Barber N. Jeppesen. Bøde 300 Kr.
- g. (J. Nr. 8¹²—1912). Slagter S. Sørensen. Bøde 100 Kr.

Formanden forelagde Budgetudvalgets Indstilling, der gik ud paa at tiltræde Ligningskommissionens Indstilling.

Christensen syntes, at Ligningskommissionen var kommet noget langt ned, naar den kunde foreslaa at idømme en Maskinarbejder, som tilmed havde en syg Hustru, en Bøde paa 25 Kr., fordi han havde angivet sin Indtægt 200 Kr. for lavt. Skulde man tiltale Folk, som angav deres Indtægt kun 200 Kr. for lavt, vilde man vist komme til at tage alle med.

Formanden mente, at Ligningskommissionen var paa den rigtige Side, naar Indtægten forsætligt var angivet for lavt, og derom var der med Hensyn til Maskinarbejderen ingen Tvivl.

Simonsen var enig med Hr. Christensen i, at Ligningskommissionen burde være varsom ved den Slags Sager, men den havde jo heller ikke overfor Maskinarbejderen anvendt Lovens Bestemmelse, men kun sat Bøden til det Beløb, der skulde betales mere i Skat, hvis Indtægten havde været rigtig opgivet, idet Ligningskommissionen jo vanskeligt kunde foretage en Efterbeskatning. Det forekom Taleren, at Ligningskommissionen havde været meget moderat, og at den ikke havde andet at gøre, end hvad den havde gjort, nemlig at praktisere Lov og Ret ens overfor alle.

Christensen kunde ikke se, at Ligningskommissionen i nogen Maade havde lagt Fingrene imellem, naar den idømte Arbejdsmand Christensen en Bøde paa 50 Kr.

Jakob Jensen hævdede, at det ikke var nemt at være i Ligningskommissionen. Skatten skulde fordeles saa ligeligt som muligt i Forhold til Evnen, og naar der kom Klage over en urigtig Selvangivelse, maatte Kommissionen som en hver anden Domstol tage fat, selv om det drejede sig om Tilfælde, hvor det gjorde den selv ondt. Det var da ogsaa Talerens Mening, at hvis de Folk, Hr. Christensen har omtalt, havde indgivet rigtig Selvangivelse og anmodet om Lettelse, saa havde Ligningskommissionen ogsaa taget Hensyn dertil.

Harald Jensen troede, man burde være Ligningskommissionen taknemlig, fordi den havde taget energisk fat paa denne Sag. Af Skattelisten fik man det Indtryk, at Forholdene her i Byen var meget smaa, og at Borgerne maatte nøjes med saare smaa Indtægter. Dette var sikkert ikke rigtigt, og Taleren havde da opfattet Ligningskommissionens Indgriben overfor de urigtige Selv-

angivelser som en Advarsel. Taleren vilde nødig have, at Fremgangsmaaden skulde fortsættes, men var paa den anden Side klar over, at den var den eneste, der med Nytte kunde praktiseres, men navnlig var Taleren klar over, at det vilde være uheldigt, om man fra socialdemokratisk Side holdt paa Særret i denne Henseende for de smaa Indtægter.

Christensen havde ogsaa ved Gennemsyn af Skattelisten undret sig over, hvor lille Skat Folk, der boede i 5—6 Værelser Lejligheder, betalte. Naar Ligningskommissionen gik saa langt ned som til den Arbejder, der var blevet idømt en Bøde paa 50 Kr., vilde det vist være heldigt, om den saa lidt bedre efter de andre og ansatte lidt efter, hvordan Folk levede.

Indstillingen tiltraadtes.

11. (J. Nr. 8¹³—1912). Indstilling fra Ligningskommissionen om, at der indledes **kriminell Undersøgelse mod Bagermester J. H. Botmann, Sjølandsgade 71, i Anledning af urigtig Selvangivelse af Skatteindtægt** gennem en Aarrække.

Formanden forelagde Budgetudvalgets Indstilling, der gik ud paa at afgive Sagen til Politimesteren til Behandling i den kriminelle Proces's Former.

Mikael Johansen tvivlede ikke om, at Ligningskommissionen nøje havde undersøgt Forholdet, men kunde dog ikke stemme for Indstillingen, da der næppe kunde rokkes ved en Selvangivelse, naar vedkommende ikke havde været indkaldt, og Botmann havde ikke været indkaldt.

Formanden oplyste, at Botmann havde været indkaldt alle de tidligere Aar; kun i Aar var han ikke blevet indkaldt. Taleren antog i øvrigt ikke, at det med Hensyn til Strafansvaret

spillede nogen Rolle, enten vedkommende havde været indkaldt eller ej.

H a r a l d J e n s e n mente, at man, inden man overgav Sagen til Politimesteren, burde have undersøgt, om der var Chance for at vinde den. Foruden det af Hr. Mikael Johansen omtalte, var der ogsaa den Omstændighed at bemærke, at Botmanns Selvangivelser de foregaaende Aar ikke var blevet taget til Følge. Spørgsmaalet var da, om de kuld-kastede Selvangivelser stod ved Magt eller ej.

F o r m a n d e n havde intet imod at udsætte Sagen, for at man kunde tale med Ligningskommissionens Formand, men kunde iøvrigt ikke se tilstrækkelig Grund til ikke at overgive Sagen til Politimesteren, hvis man da ikke vilde kuld-kaste Ligningskommissionens meget udførlige Beretning, hvoraaf det desuden fremgik, at Botmann selv havde indrømmet at have angivet sin Indtægt og Formue urigtig.

S i m o n s e n troede absolut ikke, der kunde blive Tale om Frikendelse, da det forelaa tilstrækkeligt oplyst, at Botmann havde angivet sin Indtægt urigtig, og at han gennem mange Aar ikke har svaret den Skat, han skulde, men narret Byen for store Summer. Taleren anbefalede Indstillingen.

J a k o b J e n s e n gjorde opmærksom paa, at Botmann jo havde erkendt at have opgivet sin Indtægt urigtig, og at Sagen nu i Virkeligheden kun drejede sig om Bødens Størrelse. Taleren henstillede straks at overgive Sagen til Politimesteren.

Indstillingen vedtoges.

12. Andragender om **Eftergivelse af Fattighjælp** fra:

- a. (J Nr. 17¹⁰—1912). Arbm. N. C. A. Mikkelsen og
- b. (J. Nr. 17¹¹—1912). Sadlm. C. A. V. Rungstrøm.

Bevilgedes.

13. (J. Nr. 12⁷—1912). Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser**.

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 241—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Snedkerarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme paa Marselisborg Hospital** til Snedkermester Fr. Nielsen, Sølystgade, for 5315 Kr.

Indstillingen vedtoges.

15. (J. Nr. 242—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Glar-mesterarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme paa Marselisborg Hospital** til Glarmester E. Knolls Eftf., Ryesgade, for 750 Kr.

Indstillingen vedtoges.

16. (J. Nr. 243—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Malerarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme paa Marselisborg Hospital** til Malermestrene Alf. Ravn, Montanagade 15, og Johs. Thomsen, Hedemannsgade 5, for 1590 Kr.

Indstillingen vedtoges.

17. (J. Nr. 244—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Blikkenslagerarbejdet til Pavillon II for epidemiske Sygdomme paa Marselisborg Hospital** til Blikkenslager N. J. Secher, Nørregade, for 1212 Kr.

Indstillingen vedtoges.

18. (J. Nr. 20¹—1912). Indstilling fra Legatudvalget om at bortgive en Portion paa 100 Kr. aarlig af **Politiassistent Jørgensens Legat** til Enke Kirstine Sørensen.

Indstillingen vedtoges.

19. (J. Nr. 20²—1912). Indstilling fra Legatudvalget om at bortgive en Portion paa 42 Kr. af **Jomfru**

Cathrine Winckelmanns Legat til Enke Dagmar Mathilde Sofie Nielsen.

Indstillingen vedtoges.

20. (J. Nr. 20³—1912). Indstilling fra Legatudvalget om at bortgive en Portion af **H. E. Basses Legat** til Enke Karen Marie Nielsen.

Indstillingen vedtoges.

21. (J. Nr. 17⁸—1912). Andragende fra Gartner J. J. Christensen om **Eftergivelse af Fattighjælp**.

Fra Fattigudvalget forelaa Indstilling om, at Eftergivelse finder Sted af den for Tiden indtil 14. Maj d. A. nydte Fattighjælp.

Indstillingen vedtoges.

